

Arrest

nr. 139 438 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2008 dient de verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoeksters asielpcedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 14059 van 14 juli 2008 waarbij haar de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 19 augustus 2008 wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd.

De verzoekster en haar echtgenoot dienen op 10 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2009 dienen de verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 juni 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 5 januari 2012 wordt ook de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Er wordt de verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

De verzoekster en haar echtgenoot dienen op 8 februari 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 april 2012 dienen de verzoekster en haar echtgenoot tevens een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 3 juli 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de tweede verblijfsaanvraag op grond artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 11 maart 2013 verklaart de gemachtigde ook de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 11 maart 2013 treft de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op 16 maart 2013. De verzoekster en haar echtgenoot dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad, die het beroep vervolgens verwerpt bij arrest nr. 106.764 van 16 juli 2013.

De verzoekster en haar echtgenoot dienen op 9 september 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 december 2013 verklaart de gemachtigde deze derde aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingesteld bij de Raad. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 146.424.

Op 20 december 2013 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 21 januari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan mevrouw

(...)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 16.03.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

•2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 16.03.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om haar terugkeer voor te bereiden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met onderhavig arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om deze kosten ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Bij gebrek aan dergelijk onderzoek geeft zij dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De beslissing is noch in rechte noch in feite gemotiveerd. Er wordt ten onrechte geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden (RvV nr. 92 111 van 27 november 2012 : Maximumtermijn inreisverbod van drie jaar zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden, schending materiële motiveringsplicht).

Ook met het familie- en gezinsleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd en de schoolopleidingen door haar kinderen wordt geenszins rekening gehouden. Verzoekster woont ondertussen meer dan 6 jaar in België, haar dochtertje is hier geboren en haar kinderen zijn schoolgaande in België. Alvast is enige motivering dienaangaande onbestaand (CCE n° 94 249 20.12.2012: Schending motiveringsplicht - geen vermelding familieleven in bestreden beslissing).

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat er geen sprake zou zijn van enige motivering. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening zou gehouden hebben met alle elementen van het dossier. De verzoekende partij heeft tevens kritiek op het feit dat werd geoordeeld dat geen inschrijvingsbewijzen werden voorgelegd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.03.2013, betekend middels een bijlage 13.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bovendien uitdrukkelijk werd opgemerkt dat door de verzoekende partij sedert het voormelde bevel nog steeds geen enkele stap werd ondernomen om het vrijwillig vertrek voor te bereiden, reden waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt derhalve afdoende om welke reden het inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing uitdrukkelijk diende te motiveren nopens haar integratie of nopens het schoolgaan van de kinderen, laat verweerder gelden dat uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet nergens een dergelijke uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid.

Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen ken onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing

wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

In casu werd het inreisverbod (bijlage 13sexies) afdoende gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoekende partij heeft verzaakt aan de op haar rustende terugkeerverplichting, terwijl de duur van het inreisverbod werd gemotiveerd op grond van het feit dat door de verzoekende partij sedert 16.03.2013 nog steeds geen enkel stap werd ondernomen om haar terugkeer voor te bereiden.

Zie ook:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. De verzoekster voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Artikel 2 van de genoemde wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 16 maart 2013, dat zij nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft en dat de termijn voor het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat de verzoekster sinds de betekening van het voornoemde bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om haar terugkeer voor te bereiden. Hieruit kan worden afgeleid dat de gemachtigde niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom hij voor een geldingstermijn van drie jaar heeft gekozen. De bestreden beslissing is aldus formeel gemotiveerd en komt hiermee tegemoet aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is dan ook niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen het belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in vraag stelt, dient te worden opgemerkt dat uit het betoog van de verweerder niet blijkt om welke redenen de verzoekster geen belang zou hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van deze wet. Deze bepaling legt het bestuur immers niet enkel op in de akte te voorzien in de nodige juridische en feitelijke overwegingen, maar ook dat de geboden motivering afdoende dient te zijn. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de uitdrukkelijke motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekster bij het aanvoeren van deze schending geen belang zou hebben louter om redenen dat uit haar betoog blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft een inreisverbod dat werd afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing stereotiep is en dat niet blijkt dat werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden. De verzoekster wijst op feit dat zij in België een familie- en gezinsleven heeft opgebouwd, dat zij reeds meer dan 6 jaar in België woont, dat haar dochtertje hier is geboren en dat haar kinderen hier school lopen. De verzoekster haalt twee arresten van de Raad aan waarbij tot een schending van de motiveringsplicht werd besloten omdat de maximumtermijn met betrekking tot het inreisverbod was opgelegd zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden waaronder een familieleven in België.

De verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden. Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod immers te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, tweede lid stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

In casu is het voorliggende inreisverbod, met een geldingstermijn van drie jaar, als volgt gemotiveerd:

“■ In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

•2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 16.03.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om haar terugkeer voor te bereiden.”

Uit deze motivering blijkt dat het motief om het inreisverbod op te leggen, met name dat er niet is voldaan aan de terugkeerverplichting nu geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 16 maart 2013, en de duur ervan, met name dat de verzoekster sinds deze betekening nog geen enkele stap heeft ondernomen om haar terugkeer voor te bereiden, samen worden gemotiveerd. Beide vaststellingen zijn echter terug te brengen op het gegeven dat de verzoekster geen gevolg gaf aan de terugkeerverplichting die haar werd opgelegd middels het op 16 maart 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze motivering dat de verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan wordt aldus aangewend om zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van een termijn van drie jaar, te schragen. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering voor het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar en de beslissing tot het opleggen - zij het enigszins anders verwoord - van het inreisverbod zelf, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofde van de gemachtigde om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen indien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De vraag of het in de gegeven omstandigheden, onder meer gelet op het feit dat het een gezin betreft met schoolgaande kinderen, al dan niet redelijk is om te voorzien in een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar, kan door de Raad niet worden beantwoord. Het komt de Raad immers, bij gebrek aan motieven in de bestreden beslissing ter zake, niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur door zelf de afweging van de omstandigheden eigen aan het geval te maken.

In de nota met opmerkingen geeft de verweerder hoofdzakelijk aan dat bij het opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting niet moet worden gemotiveerd waarom geen gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid om op grond van humanitaire redenen af te zien van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze kwestie is thans echter niet aan de orde. Er is immers vastgesteld dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom werd gekozen voor de maximale geldingstermijn van het aan de verzoekster opgelegde inreisverbod. De opmerkingen van de verweerder en de rechtspraak waarnaar hij verwijst doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Waar de verweerder tot slot nog poneert dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, kan de Raad om de *supra* aangehaalde redenen niet volgen. Daargelaten het feit dat de verweerder zich beperkt tot de loutere en zeer vage bewering dat er een grondig onderzoek is gebeurd, moet worden opgemerkt dat het bepaalde in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet niet enkel een onderzoek, maar ook een motivering vereist omtrent de duur van de inreisverboden in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Bij gebrek aan motivering ter zake kan de betrokken vreemdeling en ook de Raad immers niet nagaan of de opgelegde termijn in redelijkheid is verantwoord.

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden beslissing elk spoor ontbreekt van enige motivering waaruit blijkt dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval. De geboden motivering dat de verzoekster haar terugkeer niet voorbereidt, voegt in wezen niets nieuws toe aan de vaststelling dat zij niet aan de terugkeerverplichting voldeed. In elk geval kan hieruit niet blijken dat rekening werd gehouden met de specifieke

omstandigheden van de verzoekster. De motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook niet afdoende ten aanzien van het opleggen van een inreisverbod met de maximale termijn van drie jaar.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige middelen dringt zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE